

SF sagde, at man hovedsagelig var imod beslutningsforslaget, fordi man ikke ville være med til den retssag, der skulle køre i Tyskland, for det havde karakter af, at det var en ren arvesag. For det første er det vrøvl. For det andet vil jeg sige, hvis det er SF's holdning: Jamen så lad os ændre i det beslutningsforslag, som vi har fremsat. Under udvalgsbehandlingen kan vi jo blot pille den passus ud, der hedder økonomisk bistand til en tysk advokat. Så er problemet løst, for så vidt angår det. Så lad os da se på det, det skal ikke skille os ad.

Lad mig så sige med hensyn til Tyskland, at igen forholder det sig således, at netop den dommer, der behandlede sagen i sin tid i USA, altså her i starten af 1990'erne, da man opdagede fejlen, har meddelt, at hvis man skal gennemføre den her sag, så kræver det også, at der sker en rettelse af forbytningen i Tyskland. Det er dog en person, der ved lidt om, hvad han taler om.

Det andet, der ligger i det, er, at hvis ikke Tom Lisborg bliver registreret med sin rigtige far i Tyskland, har han ingen adgang til de meget omfattende arkiver, man har i Tyskland, og dermed ingen mulighed for nogen slægtsforskning eller lignende. Det vil sige, at man fratager Tom Lisborg en række af de menneskerettigheder, som alle andre har.

Lad mig sige, at jeg står uforstående over for, at man har kunnet misforstå så meget med hensyn til, hvad det var, vi talte om sidste gang. Det fremgår klart og tydeligt af beslutningsforslag nr. B 77, hvad det var, vi diskuterede. Ikke desto mindre har næsten alle ordførere formået at misforstå, hvad det var, de selv stod og diskuterede.

Lad mig så også sige, at jeg synes, at det er – jeg vil godt have lov at bruge ordet uforkammet, at man meddele, at det behøver ikke at blive så dyrt at sætte en ny advokat ind i sagen, for generalkonsulatets advokat, Hessellund-Jensen, kan jo sætte den nye advokat ind i sagen. Jeg har aldrig hørt noget så uforkammet. En advokat, der på alle mulige måder har bevist, at han ikke førte den her sag for Tom Lisborg, der på alle mulige måder har vist, at han er Udenrigsministeriets advokat og ingen andres, der selv har givet udtryk for, at han er inhabil i sagen og derfor ikke kan føre den for Tom Lisborg, en sådan advokat foreslår man kan sætte en ny advokat ind i sagen! Hvor uvildigt kan man forestille sig at det vil blive? Det vil naturligvis ikke være uvildigt, og derfor tillader jeg

mig at sige, at med det beløb, der er afsat, er det en illusion at tale om, at Tom Lisborg kan vælge sin egen advokat, og det er en uforkammet, at man har foreslået den løsning, man har gjort.

Lad mig også sige, at således som vi lægger op til at aktstykket skulle se ud, er beløbene, der bliver afsat til advokathjælpen, jo rammebeløb. Og skulle det blive så billigt, som flere her i salen har givet udtryk for, er det ikke noget problem. Så er pengene ikke spildt eller tabt på gulvet, så går pengene tilbage i statskassen.

Lad mig også sige, at når vi står, hvor vi står, hvor jeg kan se, at der ikke er flertal for, at man gennemfører vores beslutningsforslag og dermed at laver den optimale løsning af det her problem, så må jeg jo holde mig til den flig, der i aktstykke 51 er lagt op til. For der er en lille flig, man kan holde sig til, nemlig at hvis ikke der er penge nok, så er der åbnet mulighed for, at Udenrigsministeriet kan vende tilbage til Finansudvalget med en ny ansøgning om flere penge.

Lad mig sige i den forbindelse, at jeg håber på, at vi når frem til, at Tom Lisborg får sin rigtige far både i USA og i Tyskland. Og det var dét, det oprindelige beslutningsforslag gik ud på.

Jeg må også sige, at det beslutningsforslag, vi behandler i dag, handler ikke om hjælp til arv. I og med at vi har de holdninger, i og med at det er dét, der ligger inden for rammerne af det beslutningsforslag, vi behandler i dag, så agter vi at føre beslutningsforslaget frem til en afstemning denne gang, således at partierne kan få lov til at stemme, og således at enhver kan se, at ét er, hvad forskellige ordførere udtaler sig til medierne om, noget andet er, hvad partierne stemmer i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Hr. Tom Behnke taler så meget om det her med at have retten til sin egen far. Jeg synes bare, vi skal slå fast én gang for alle, at Tom Lisborg har sin egen far. Han har nemlig en far, som han har fået udlagt ved en dom ved Frederiksberg Ret i 1959.

Det, der er tale om, er, at han ikke har en far i USA. Men den dom, hvorved Tom Lisborgs rigtige far blev hans far, altså dommen fra 1959, beviser jo netop, at han har en far. Det, der sådan set bare mangler her, er sletningen af den forkert udlagte far.

Så bliver der sagt, at der bliver afsat for få penge, og derfor kan sagen ikke føres. Altså, jeg